

U S N E S E N Í

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 3. ledna 2013 odvolání, která podali obžalovaní **Vladimír M.**, nar. xxx, bytem xxx, a **Libor Š.**, nar. xxx, bytem xxx, proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2.8.2012, č.j. 1 T 10/2011 – 2892, a rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), odst. 2 tr.ř. se napadený rozsudek **z r u š u j e**
- ohledně obžalovaného Vladimíra M. ve výroku o vině pod bodem I/1), 2) a ve výroku o trestu,
- ohledně obžalovaného Libora Š. v celém výroku o vině a trestu.

Podle § 259 odst. 1 tr.ř. **s e** věc v rozsahu zrušení **v r a c í** Krajskému soudu v Ústí nad Labem k novému projednání a rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2.8.2012, č.j. 1 T 10/2011 – 2892 byl v odvoláními napadené části obžalovaný Vladimír M. uznán vinným, že:

- 1) V přesněji nezjištěné době, nejpozději v srpnu 2009 za účelem získání finančních prostředků zlákal a po dohodě s obžalovaným Liborem Š., nar. xxx, zjednal svoji přítelkyni Nikolu B., nar. xxx, přestože věděl, že jí ještě nebylo 18 let, k poskytování sexuálních služeb za úplatu v Night klubu Riviera, v objektu č.p. 261 v ul. Janáčkova v obci Vamberk, okr. Rychnov nad Kněžnou, Královéhradecký kraj, přičemž se dohodl s obžalovaným Liborem Š., který provoz uvedeného klubu řídil, že N. B. bude obžalovanému Liboru Š. odevzdávat polovinu ze svých výdělků za poskytování pohlavního styku a dalších sexuálních služeb v Night klubu Riviera a obžalovaný Libor Š. mu bude každý měsíc vyplácet přesně nezjištěný podíl z finanční částky, kterou N. B. poskytováním sexuálních služeb za úplatu v tomto podniku vydělá, kdy N. B. pohlavní styk a další sexuální služby v tomto podniku poskytovala nejméně v období od měsíce srpna 2009 do měsíce dubna roku 2010, přičemž z jejích výdělků za toto období obdržel od obžalovaného Libora Š. finanční částku v doposud přesně nezjištěné výši, kterou použil pro vlastní potřebu a přesně nezjištěnou část finančních prostředků z výdělků N. B., nar. xxx z poskytování sexuálních služeb za úplatu používal k zajišťování svých vlastních potřeb.
- 2) S úmyslem získat pro sebe finanční prospěch v co největším rozsahu, zjednal po dohodě s obžalovaným R. V., nar. xxx, k poskytování sexuálních služeb za úplatu v jím provozovaném nočním klubu Dallas, v objektu č.p. 183 v obci Býšť, okr. Pardubice, kraj Pardubický, níže uvedené dívky tím způsobem, že jim domluvil poskytování sexuálních služeb za úplatu v tomto nočním klubu a z poskytování těchto sexuálních služeb dostával od obžalovaného R. V. přesně nezjištěný finanční podíl a v Night klubu Riviera, v objektu č.p. 261 v ul. Janáčkova v obci Vamberk, okr. Rychnov nad Kněžnou, Královéhradecký kraj se dohodl s obžalovaným Liborem Š., který provoz uvedeného klubu řídil, že obžalovaný Libor Š. mu bude každý měsíc vyplácet přesně nezjištěný podíl z poskytování těchto sexuálních služeb, přičemž se jednalo o následující poškozené v těchto obdobích:

- a) Od 5.6.2010 do dne 21.9.2010 o N. B., nar. xxx, v nočním klubu Dallas, z jejichž výdělků z poskytování sexuálních služeb obdržel přesně nezjištěnou částku, kterou společně s N. B. používali k uspokojování svých potřeb,
 - b) od března 2010 do Dubna 2010 o D.K., nar. xxx, v nočním klubu Dallas a od května 2010 do června 2010 v nočním klubu Riviera, z jejichž výdělků z poskytování sexuálních služeb obdržel přesně nezjištěnou částku,
 - c) od měsíce srpna 2010 do dne 21.9.2010 o P. H., nar. xxx, v nočním klubu Dallas, z jejichž výdělků z poskytování sexuálních služeb obdržel přesně nezjištěnou částku.
- 3) Nejméně v období od léta 2009 do 21.9.2010 neoprávněně na okresech Rychnov nad Kněžnou, Pardubice, i na jiných místech Královéhradeckého kraje nabízel, zprostředkoval, prodal a jinak jinému opatřil, a to v okruhu svých známých, přátel a zájemců o pervitin a marihuanu, nejméně následujícím způsobem:
- a) Nejméně 10x prodal J. B., nar. xxx, v Týništi nad Orlicí a v Pardubicích, od května 2010 do 21.9.2010, za částky 250,- Kč až 1.000,- Kč, celkem nejméně za 5.000,- Kč a v jednom případě směnou za mobilní telefon, celkem nejméně 5 g pervitinu,
 - b) nejméně 7x opatřil pervitin O. K., nar. xxx, v Týništi nad Orlicí, v přesně nezjištěné době, z čehož mu pervitin 1x daroval, 1x prodal za 500,- Kč a v ostatních případech prodal za 1.000,- Kč, celkově mu opatřil nejméně 6,5 g pervitinu,
 - c) nejméně 5x prodal pervitin M. V., nar. xxx, v období od dubna do července 2010 v Týništi nad Orlicí, vždy za 1.000,- Kč, celkem za 5.000,- Kč, celkem množství nejméně 5 g pervitinu,
 - d) nejméně 3x prodal N. C., nar. xxx, v létě 2010, v Týništi nad Orlicí, celkem nejméně za 3.000,- Kč, celkem množství nejméně 3 g pervitinu,
 - e) nejméně 3x prodal pervitin R. K., nar. xxx, a to v letních měsících roku 2010 v Týništi nad Orlicí vždy za částku 1.000,- Kč v množství nejméně 0,3 g, celkem za částku 3.000,- Kč, celkem nejméně 0,9 g pervitinu,
 - f) nejméně 2x prodal pervitin T. M., nar. xxx, a to v době od jara 2010 do června 2010, nejprve v ul. Nádražní u domu č.p. 467 za finanční částku ve výši 2.000,- Kč v množství nejméně 0,8 g, asi 14 dní od prvního předání v uvedeném domě č.p. 467 za účelem dalšího prodeje mu předal pervitin v hodnotě 6.000,- Kč o hmotnosti 2,4 g, celkem nejméně 3,2 g pervitinu,
 - g) 1x zprostředkoval prodej pervitinu mezi dosud přesně neustanoveným mužem jako prodejcem a kupujícím osobou J. M., nar. xxx, a to v době od ledna 2010 do června 2010 v Týništi nad Orlicí v ul. Nádražní v domě č.p. 467 tak, že se s uvedeným mužem domluvil, aby přijel do popsaného domu č.p. 467 ohledně dohody o prodeji pervitinu J. M., po příjezdu tohoto muže převzal od J. M. finanční částku ve výši 1.000,- až 2.000,- Kč na nákup pervitinu, tuto částku na místě předal uvedenému muži a ten J. M. předal 0,3 až 0,4 g pervitinu,
 - h) nejméně 2x daroval pervitin M. S., nar. xxx, a to v době od května 2010 do června 2010 v Týništi nad Orlicí v ul. Nádražní v domě č.p. 467, v přesně nezjištěném množství,
 - i) nejméně 3x daroval S. U., nar. xxx sušinu marihuany, a to v době od listopadu 2009 do ledna 2010 v Týništi nad Orlicí v ul. Nádražní v domě č.p. 467, celkem nejméně 3 g,
- a to přestože k tomuto jednání neměl příslušné povolení Ministerstva zdravotnictví České republiky, neboť metamfetamin hydrochlorid, tzv. pervitin, je psychotropní látka, zařazená do seznamu II. podle Úmluvy o psychotropních látkách (vyhláška č. 62/1989 Sb.) uvedená v příloze č. 5 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů ve znění pozdějších předpisů a sušina omamné látky konopí setého – marihuana (THC) je psychotropní látka zařazená do seznamu IV., podle jednotné Úmluvy o omamných látkách, uvedená v příloze č. 3 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Obžalovaný Libor Š. byl odvoláními napadeným rozsudkem uznán vinným, že:

- 1) V přesně nezjištěné době, nejpozději v srpnu 2009, v objektu č.p. 261 v ul. Janáčkova v obci Vamberk, okr. Rychnov nad Kněžnou, kraj Královéhradecký, ve kterém provozoval Night club Riviera, kdy řídil celý provoz tohoto nočního klubu, za účelem dosažení zisku zjednal osobu mladší 18 let, poškozenou N. B., nar. xxx, a to přestože věděl, že jde o osobu mladší 18 let, aby za dohodnutých podmínek v uvedeném klubu poskytovala za úplatu zákazníkům pohlavní styk a další sexuální služby, kdy N. B. v uvedeném klubu pohlavní styk a další sexuální služby za úplatu zákazníkům poskytovala nejméně v období od srpna roku 2009 do dubna roku 2010, přičemž obžalovaný Libor Š. tímto způsobem z prostituce provozované nezletilou N. B. získal finanční částku v přesně nezjištěné výši, neboť N. B. v souvislosti s těmito službami od zákazníků vybírala částky, jejichž výši stanovil Libor Š. a z nich mu odevzdávala polovinu přímo nebo prostřednictvím jím pověřené osoby.
- 2) Jako provozovatel Night clubu Riviera v objektu č.p. 261 v ul. Janáčkova v obci Vamberk, okr. Rychnov nad Kněžnou, kraj Královéhradecký v úmyslu získat pro sebe finanční prospěch v co největším rozsahu zjednal, k poskytování sexuálních služeb za úplatu v uvedeném klubu Riviera a získával peníze ze sexuálních služeb provedených níže uvedenými dívkami za úplatu, kdy tímto způsobem získal nejméně částku 2.500.000,- Kč, přičemž jeho jednání spočívalo zejména v uzavírání ústních dohod o poskytování sexuálních služeb za úplatu, získávání osob poskytujících sexuální služby za úplatu, ve stanovování podmínek a pravidel včetně rozdělování zisků z těchto sexuálních služeb, ve vydávání inzerátů k získávání nových osob poskytujících sexuální služby, přičemž se jednalo nejméně o následující poškozené v těchto obdobích:
 - a) V době od 1.9.2006 do května 2009 o M. H., nar. xxx, z jejichž výdělků z poskytování sexuálních služeb získal finanční částku v přesně nezjištěné výši,
 - b) nejméně od října roku 2007 do března 2009 a od listopadu 2009 do 21.9.2010 o M. H., nar. xxx, z jejichž výdělků z poskytování sexuálních služeb získal finanční částku nejméně 560.000,- Kč,
 - c) nejméně od února 2008 do 21.9.2010 o T. Š., nar. xxx, z jejichž výdělků z poskytování sexuálních služeb získal finanční částku nejméně 480.000,- Kč,
 - d) nejméně od června 2009 do 21.9.2010 o A. M., nar. xxx, z jejichž výdělků z poskytování sexuálních služeb získal finanční částku v přesně nezjištěné výši,
 - e) od ledna 2010 do června 2010 o S. Č., nar. xxx, z jejichž výdělků z poskytování sexuálních služeb získal finanční částku v přesně nezjištěné výši,
 - f) od září 2007 do 30.4.2010 o D. F., nar. xxx, z jejichž výdělků z poskytování sexuálních služeb získal finanční částku nejméně 1.200.000,- Kč,
 - g) od května 2010 do června 2010 včetně a dále od srpna 2010 do 21.9.2010 o D. K., nar. xxx, z jejichž výdělků z poskytování sexuálních služeb získal finanční částku nejméně 20.000,- Kč,
 - h) nejméně od března 2009 do srpna 2010 o A. M., nar. xxx, z jejichž výdělků z poskytování sexuálních služeb získal finanční částku nejméně 240.000,- Kč.

Shora uvedené jednání obžalovaného M. pod bodem I/1) výroku napadeného rozsudku bylo nalézacím soudem právně posouzeno jako zvlášť závažný zločin obchodování s lidmi podle § 168 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) tr. zákoníku, pod bodem I/2) výroku napadeného rozsudku jako zločin kuplířství podle § 189 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a pod bodem I/3) napadeného rozsudku jako přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku.

Jednání obžalovaného Š. pod bodem II/1) napadeného rozsudku pak bylo krajským soudem právně posouzeno jako zvlášť závažný zločin obchodování s lidmi podle § 168 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) tr. zákoníku a pod bodem II/2) výroku napadeného rozsudku jako zločin kuplířství podle § 189 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

Za tuto trestnou činnost byli oba jmenovaní obžalovaní soudem prvního stupně odsouzeni podle § 168 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody, v případě obžalovaného M. v délce trvání osmi let, v případě obžalovaného Š. v délce trvání sedmi let. Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku nalézací soud zařadil obžalovaného M. pro účely výkonu trestu do věznice s ostrahou a obžalovaného Š. do věznice s dozorem.

Proti napadenému rozsudku krajského soudu podali oba obžalovaní v zákonné lhůtě odvolání proti výrokům o vině i o trestu.

Obžalovaný M. ve svém odvolání zpochybňuje, že by v rozsudku uvedené ženy (B., K., H.) pro práci v night klubech zlákal či zjednával. Tyto ženy měly samy aktivní zájem pracovat v nočním klubu a on jim pouze předal kontakt s tím, že jejich majitelům prezentoval, že je do těchto podniků sehnal on, aby získal potřebnou důvěru a zásluhu, aby mu oba byly ochotni půjčit finanční prostředky. Pokud některé svědkyně uvedly, že obžalovaný M. měl N. B. do podniku přivést, nemůže být jejich tvrzení pravdivé, když obžalovaný nemá řidičské oprávnění, a pokud první den někdo paní B. do klubu přivezl, nemohl to být obžalovaný M. Pokud se svědkyně K. ve své výpovědi vyjadřovala k „procentům“, které měl získávat z její činnosti, jednalo se dle odvolatele pouze o jeho výmysly a přehánění. K tomuto druhu práce se však svědkyně rozhodla sama předtím, než obžalovaného potkala, a to poté, co ji k tomu přemluvila její kamarádka H. V hlavním líčení pak dle obžalovaného M. nebyl proveden jediný důkaz, že by N. B., ale i paní K. a H. k čemukoliv skutečně zlákal a ani je nezjednal, tedy s nimi ani konkludentně neuzavíral žádnou dohodu, která směřovala k poskytování sexuálních služeb.

Absurdním se dle odvolatele rovněž jeví jeho spojení se získáním značného prospěchu, a to za 168 dní prostituce údajně jím zlákaných a zjednaných žen. To by totiž odpovídalo částce cca 5.000,- až 7.000,- Kč za jeden den práce každé z dívek, což není ani teoreticky možné.

Dle názoru obžalovaného M. rovněž není na místě posuzovat osobu N. B. jako dítě ve smyslu § 126 tr. zákoníku, když ta již ve věku sedmnácti let měla v sexuální oblasti zkušenosti jako málo která dospělá žena. Sama přitom již v předcházejícím životě zcela běžně používala sex jako nástroj, kterým lákala z lidí peníze.

Ohledně nakládání s omamnými a psychotropními látkami pak obžalovaný M. ve svém odvolání připomíná, že v době, kdy se dověděl, že obžalovaný Mekiska, který s ním bydlel ve stejné vile, je výrobcem a distributor drog, opakovaně kontaktoval policii.

Konečně obžalovaný M. zpochybňuje i přiměřenost výše trestu, když by měl, na rozdíl od provozovatelů nočních klubů, dostat nejpřísnější trest, a to jen za zprostředkování práce v těchto podnicích pouze třem ženám. Závěrem proto navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám zprostil obžalovaného obžaloby pro skutek kvalifikovaný jako obchodování s lidmi a uznal obžalovaného vinným maximálně za trestný čin kuplířství a přečinem dle § 283 odst. 1 tr. zákoníku, za což by mu měl být uložen nepodmíněný trest v délce, která by pokryla jím vykonanou vazbu.

Obžalovaný Š. v odůvodnění svého odvolání předně namítá, že soud prvního stupně postavil své rozhodnutí o vině obžalovaného nikoliv na důkazech provedených v hlavním líčení, ale na svých hypotézách a domněnkách. Konkrétně pak tento odvolatel odmítá závěr krajského soudu, že by v době, kdy svědkyně N. B. poskytovala sexuální služby v Night klubu Riviera, věděl, že je mladší osmnácti let. To mělo vyplývat nejen z falešného občanského průkazu, kterým se tato svědkyně měla v rozhodné době prokazovat, ale i z výpovědí dalších žen provozujících v tomto podniku sexuální služby, a dokonce i z výpovědi samotné L. O tom, že by se měl obžalovaný Š. dozvědět o neplnoletosti B. právě

od L., nesvědčí žádný záznam z telefonických odposlechů, ačkoliv tito dva v jiném než telefonickém styku prakticky nebyli. N. B. přitom žila zcela zpustlým životem ještě předtím, než se s obžalovaným Š. setkala, přičemž z jejího způsobu vedení života mohl předpokládat, že je již zletilá. Obžalovaný Š. dále popírá, že by s M. jakkoliv dojednával podmínky působení N. B. v klubu Riviera. Není o tom jediný přímý důkaz, naopak tuto skutečnost někteří svědkové popírají. Sam obžalovaný N. B. k ničemu nenutil, prostituci se živila před svým působením v klubu a dělá ji dodnes.

Obžalovaný Š. rovněž namítá, že v jím provozovaném klubu bylo provedeno několik kontrol policie, žádná z nich nevedla k zákroku proti jeho provozování, nyní je však za to souzen, ačkoliv v celé zemi je neskrývaně provozováno mnoho zcela shodných podniků, proti nimž však nikdo nezakročí. V odůvodnění rozsudku má být dle odvolatele rovněž poukazováno na důkaz o sledování, ačkoliv o něm nepadla v hlavním líčení ani zmínka. Pokud by však toto sledování mělo situaci dokreslovat, pak se jím dokazuje, že N. B. byla v březnu 2010 v klubu pouze dvakrát, a to 12. a 13.3. Š. se tak o její nezletilosti musel dozvědět až od D. K., tedy v květnu 2010, kdy tam již B. nepracovala. Předmětné sledování však rovněž ukazuje, že orgány policie nechaly vědomě B. vykonávat prostituci, ač věděly, že ještě nedosáhla 18 let. Sledováním se tak pouze prokázalo, že si trestnou činnost policie hýčkala a této nezabránila.

Obžalovaný Š. taktéž nesouhlasí s tím, že by měl kořistěním z prostituce získat prospěch v hodnotě 2.500.000,- Kč. Dívky v klubu pracující uváděly své výdělky vždy odhadem, přičemž do nich byly započítány i jejich výlučné příjmy ze striptýzů a provize z prodaných nápojů. Soud prvního stupně pak vůbec nezohlednil nemalé náklady na provoz nočního klubu. Nalézací soud přitom nepřipustil důkaz účetnictvím, které mohlo podat obraz o hospodářských výsledcích klubu. Z některých záznamů o odposleších přitom vyplývá, že si klub dobře finančně nestál. Jakékoliv prostředky, které byly na účtu obžalovaného Š. či byly nalezeny u něj doma a které byly v přípravném řízení zajištěny, byly již obžalovanému vráceny, neboť bylo prokázáno, že byly nabyty legálně a nepocházejí z kořistě na prostituci. Závěrem svého odvolání pak obžalovaný Š. navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k došetření, popř. aby jej zprostil obžaloby pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin obchodování s lidmi a zmínil právní kvalifikaci skutku spočívajícího v kuplířství.

Vrchní soud v Praze z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1, 2, 3 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku týkajících se obžalovaných Š. a M., jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, přihlédl přitom i k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, pokud by mohly mít vliv na správnost odvoláním napadených výroků, a dospěl k následujícím závěrům.

Oba obžalovaní byli napadeným rozsudkem v bodech I/1) a II/1) uznáni vinnými pro trestný čin obchodování s lidmi podle § 168 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. d) tr. zákoníku spočívající zjednodušeně v tom, že měli nejpozději v srpnu 2009 zjednat tehdy ještě nezletilou N. B., nar. xxx, aby v Night klubu Riviera poskytovala sexuální služby za úplatu, přičemž v období od srpna 2009 do dubna 2010 měla N. B. z takto získaného výdělku obžalovanému Š.ovi každý měsíc vyplácet přesně nezjištěný finanční podíl. Zároveň měl obžalovaný M. v této době od obžalovaného Š. i N. B. obdržet přesně nezjištěnou část z finančních příjmů N. B., které použil pro vlastní potřebu.

Pro naplnění subjektivní stránky trestného činu obchodování s lidmi podle § 168 odst. 1 tr. zákoníku je přitom nutné, aby obžalovaný v době, kdy zjednává určitou osobu k pohlavnímu styku nebo k jiným formám sexuálního zneužívání, o její nezletilosti minimálně věděl. V daném případě, kdy měla být N. B. zjednána svým vlastním přítelem, je přitom stěžejní právě její svědectví, zdali obžalovaný M. měl o její nezletilosti v srpnu 2009, kdy ke zjednání mělo dojít, povědomost. To stejné platí i v případě obžalovaného Š., a to tím spíše,

že tento jejím partnerem nebyl, v řízení se nezjistilo, že by v jím provozovaném klubu pracovala jiná nezletilá osoba a navíc podle některých svědectví měla N. B. používat občanský průkaz (ať už její vlastní sestry či osoby jiné), dle kterého již měla 18. rok dovršit.

N. B. v hlavním líčení dne 31.7.2012 odmítla vypovídat, a to s odůvodněním, že s obžalovaným M. žila a není jí lhostejný. S obžalovaným přitom dle svých slov vedla písemný kontakt, avšak to ustalo. Přesto by pociťovala újmu, pokud by mu byla její výpověď způsobena újma. Dle názoru vrchního soudu však její odmítnutí výpovědi s tímto odůvodněním není opodstatněné. Pokud je totiž důvodem odepření výpovědi skutečnost, že by svědek svou výpověď způsobil nebezpečí trestního stíhání osobě, jejíž újmu by právem pociťoval jako svou vlastní, musí tu navíc mezi svědkem a touto osobou existovat určitý příbuzenský, rodinný nebo obdobný vztah (srov. § 100 odst. 2 tr.ř.). Již v hlavním líčení však bylo zřejmé, že i když tu tento vztah dříve existoval, v době výsledku již nikoliv. To ostatně potvrdil i obžalovaný ve veřejném zasedání o jeho odvolání dne 3.1.2013, kdy k dotazu předsedy senátu, zda se stýká s N. B., odpověděl, že i když jej Nikola kontaktuje přes sms a facebook, nežijí spolu a obžalovaný ani nemá zájem s ní žít. Tento stav přitom trvá po celou dobu, co jej propustili z vazby. Od té doby se již nesetkali, a to ani přes její zájem. Vrchní soud tak je toho názoru, že N. B. tvrzená obava, že by svou výpověď mohla způsobit trestní stíhání obžalovanému M., jehož újmu by pociťovala jako vlastní, ji neopравňují k odmítnutí výpovědi, neboť není ve vztahu k obžalovanému M. ani v příbuzenském, ani rodinném či obdobném vztahu.

I když krajský soud dospěl k závěru o tom, že obžalovaný M. věděl, že N. B. poskytuje sexuální služby za úplatu i v době, kdy jí ještě nebylo 18 let, i bez výpovědi této ústřední svědkyně, vztahují se důkazy o tomto svědčící až do jara 2010, kdy N. B. jednak měla být podle skutkové věty v rozsudku k prostituci již dlouho zjednána (nejpozději v srpnu 2009), jednak již měla (minimálně podle některých výpovědí) provozování prostituce dočasně přerušit do doby dosažení věku 18 let. To platí zejména o telefonátu obžalovaného M. ze dne 28.5.2010, ve kterém s Antonem Mirgou rozebírá sms komunikaci z předchozího dne uskutečněnou mezi tímto obžalovaným a manželkou M. Naopak z tohoto rozhovoru vyplývá nesouhlas obžalovaného M., aby N. B. prostituci před dosažením zletilosti provozovala.

Pokud krajský soud v napadeném rozsudku dovozuje vědomost obžalovaného M. o skutečném věku N. B. ze skutečnosti, že svědkům, které zval na oslavu narozenin B., tvrdil, že se jedná právě o osmnácté narozeniny, jednalo se opět o období léta 2010, kdy již N. B. prostituci přerušila. K tomu je třeba doplnit, že obžalovaný M. byl ve výroku odsuzujícího rozsudku krajským soudem uznán vinným trestným činem obchodování s lidmi nikoliv pro kořistění z prostituce dítěte (ač k takovému závěru na několika místech rozsudku sám dochází) ve smyslu ustanovení § 168 odst. 1 alinea druhá trestního zákoníku, ale proto, že dítě k prostituci sám zjednal ve smyslu § 168 odst. 1 alinea první písm. a) tr. zákoníku. Jak však bylo popsáno výše, k tomuto zjednání mělo dojít již v době do srpna 2009. I z toho důvodu je proto svědectví N. B. klíčové, neboť v případě, že by se obžalovaný M. o jejím skutečném věku dozvěděl až na jaře 2010, by bylo vyloučeno jeho odsouzení za zjednání dítěte k prostituci, a v úvahu by tak přicházelo pouze kořistění z prostituce dítěte pro dobu, kdy již obžalovaný věděl o skutečném věku N. B. Jednání obžalovaného do této doby by pak mohlo být kvalifikováno pouze jako trestný čin kuplířství.

Ve vztahu k obžalovanému Š. je pak situace obdobná. I v jeho případě soud prvního stupně dovozuje jeho vědomost o skutečném věku N. B. ze skutečnosti vážící se k březnu 2010, o které vypovídala svědkyně L. Ta měla zjistit pravý věk N. B. po provedené kontrole policií na jaře 2010, při které se N. B. schovala. Ačkoliv tuto skutečnost měla svědkyně sdělit Š.ovi následující den, ten měl odvětit, že o tom ví a že to nějak udělá. V klubu však pracovala ještě 2 – 3 týdny, než v něm skončila. I kdyby bylo možné hodnotit toto svědectví jako zcela pravdivé, prokazovalo by pouze kořistění z prostituce dítěte po tomto rozhovoru,

nikoliv však vědomost obžalovaného Š. o věku N. B. v době, kdy tato začala v klubu pracovat.

Podle přesvědčení vrchního soudu v Praze by v dalším řízení měla být N. B. ohledně vědomosti obou obžalovaných o její nezletilosti v hlavním líčení vyslechnuta.

Krajský soud dále napadeným rozsudkem uznal ohledně skutků pod bodem I/2) a II/2) oba obžalované vinnými zločinem kuplířství podle § 189 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, tedy že jiného zjednali k provozování prostituce a z ní i kořistili v úmyslu získat pro sebe značný prospěch, přičemž obžalovaný Š. měl takto získat nejméně částku 2.500.000,- Kč. Z napadeného rozsudku však není zcela zřejmé, jak krajský soud k této částce dospěl. Ze souhrnných (minimálních) částek na str. 64 rozsudku lze odhadnout, že krajský soud vycházel z výši měsíčních příjmů uváděných M. H., T. Š., D. F., D. K. a A. M. při svých svědeckých výpovědích z přípravného řízení. Takový výpočet však shledává vrchní soud závadným. Všechny uvedené svědkyně dokázaly odhadnout svůj měsíční příjem jen velice zhruba. Navíc nelze v dané věci ztotožňovat prospěch obžalovaného Š. s prospěchem uvedených dívek. I když fungování podniku bylo nastaveno tak, že polovina z částky, kterou návštěvník zaplatil za společnost dívky na pokoji, byla odevzdávána obžalovanému Š.ovi na provoz podniku a polovina zůstávala dívkám, nebyla výše souhrnu finančních příjmů dívek shodná s výší prospěchu obžalovaného Š.. Jak totiž vyplynulo ze všech výpovědí dívek pracujících v předmětném night klubu, mohly si tyto svůj příjem běžně vylepšovat striptýzy a tzv. nadstandardy, tj. sexuálními službami nad rámec obvyklé soulože či orálního styku, které byly v ceně. Z těchto vedlejších příjmů dívky obžalovanému Š. i ničeho neodváděly. Zároveň dostávaly tyto ženy i provizi za část prodaných nápojů. Jejich příjem tak byl tvořen z více složek, přičemž obžalovaný Š. měl finančně profitovat pouze na jedné z nich (i když nejpodstatnější).

Soud prvního stupně rovněž pochybil, pokud při stanovení minimálního prospěchu obžalovaného Š. vůbec nezohlednil náklady na běžný provoz nočního klubu, které musel každý měsíc nutně vynaložit pro zajištění jeho chodu. Některé byly přitom nalézacím soudem zdokumentovány. Tak například je nutné od celkového měsíčního prospěchu obžalovaného Š. odečíst nájemné za prostory, které klub využíval, mzdové náklady L., cenu energií a další náklady, např. na hygienické a desinfekční prostředky. Pokud ke stanovení těchto nákladů na dosažení příjmu obžalovaného Š. z prostituce shora uvedených žen bude třeba doplnit další dokazování, krajský soud tak učiní.

Ani ohledně obžalovaného M. nejsou závěry krajského soudu o jeho úmyslu získat pro sebe nebo pro jiného značný prospěch zcela přesvědčivé. Již ve skutkové větě napadeného rozsudku pod bodem I/2) uvádí nalézací soud, že obžalovaný M. zjednal N. B., D. K. a P. H. k provozování prostituce a z ní následně dostával od obžalovaného Š. a V. přesně nezjištěný podíl s úmyslem získat pro sebe finanční prospěch v co největším rozsahu. Dle názoru vrchního soudu nelze bez dalšího ztotožnit úmysl získat prospěch „v co největším rozsahu“ s úmyslem získat značný prospěch, tedy alespoň 500.000,- Kč. Takový úmysl musí vyplývat ze zcela konkrétních skutečností, nikoliv pouze z obecného zjištění, že obžalovaný zjednáním k prostituci tří dívek a kořistěním z ní chtěl vydělat co nejvíce. K tomu je třeba dodat, že ve skutkové větě rozsudku je obžalovanému M. kladeno za vinu, že prospěchu chtěl docílit inkasováním dohodnutého finančního podílu za tyto 3 dívky od provozovatelů nočních klubů Š. a V., nikoliv od samotných žen, které prostituci provozovaly (a to ani ohledně již zletilé N. B.), ačkoliv tak krajský soud tvrdí např. na str. 56 rozsudku. Ani nalézací soud přitom nedospívá k jednoznačnému závěru, jaká byla konkrétní výše odměny M., ať už za zprostředkování prostituce či za procentní podíl na příjmech prostituujících žen.

Pokud by soud vzal za reálný 15 % podíl (není ovšem zřejmé, z jakého základu), jak by mohl naznačovat záznam telefonického hovoru ze dne 3.5.2010 mezi obžalovaným M. a svědkem Antonem M., resp. svědectví tohoto svědka, vycházel by při průměrném měsíčním výdělku 20.000,- Kč svědkyně D. K. podíl obžalovaného M. na částku 3.000,- Kč za měsíc.

Ze záznamu telefonátu ze dne 3.5.2010 však plyne částka ještě nižší, nedosahující ani 1.000,- Kč. Ohledně P. H. ani N. B. pak soud prvního stupně nemohl výši jejich výdělků stanovit, neboť obě v postavení svědka nevypovídaly. I kdyby tedy při zjednávání a kořistění z prostituce uvedených žen obžalovaný M. získal od obžalovaného Š. a V. odměnu ve výši 20.000,- Kč za zprostředkování každé z nich, k čemuž dospívá soud v odůvodnění svého rozsudku, musel by obžalovaný M., pokud by takto jednal s úmyslem dosáhnout značného prospěchu, počítat s tím, že při jeho provizi v celkové výši 3.000,- Kč za měsíc by tyto ženy pro obžalovaného pracovaly více jak dvanáct let! Tak absurdní představu však ani obžalovaný M. mít nemohl.

Nelze ovšem vyloučit, že obžalovaný M. úmysl vedoucí ke značnému prospěchu měl, a to ať už z důvodu většího počtu prostituujících žen, ze kterých získával podíl na zisku, či z důvodů jeho aktivit v Helvíkovicích. Tyto však nejsou předmětem obžaloby, která je nyní na obžalovaného M. podávána.

Konečně se krajský soud zcela nevypořádal ani s argumentací obhajoby ohledně dobrovolnosti prostituce provozované v podnicích obžalovaného Š. a V. Jak totiž vyplývá z důkazů provedených při hlavním líčení, vykonávaly prostituující ženy sexuální služby zcela dobrovolně, některé dokonce označily podmínky v podniku obžalovaného Š. za lepší než v jiných srovnatelných podnicích. K jeho chování k nim přitom neměly žádných připomínek. Rovněž nebyl shledán nepoměr mezi výdělky obžalovaného Š. a prostituujících dívek, když tyto měly pobírat 50 % z ceny sexuální služby, přičemž jim byl zajištěn ze strany nočního klubu plný servis, včetně případného ubytování.

Za této situace by takovéto jednání nemělo být z hlediska trestného činu obchodování s lidmi podle § 168 odst. 2 tr. zákoníku nebo trestného činu kuplířství podle § 189 tr. zákoníku trestné, a to i s ohledem na svolení poškozeného podle § 30 odst. 1 tr. zákoníku, coby okolnost vylučující protiprávnost činu. V daném případě totiž všechny prostituující ženy předem znaly všechny podmínky, za kterých k poskytování sexuálních služeb v nočním klubu obžalovaného Š. mělo docházet, s těmito podmínkami souhlasily a nemělo se jednat o případ kořistění, při němž by dívky dostávaly jen velmi malou, nepoměrnou část z celkové ceny za sexuální služby. I když prostituce je nesporně společensky nežádoucím jevem, neznámá to automaticky, že by její provozování v nočních klubech za situace, kdy všechny strany s jeho podmínkami souhlasí a jsou oboustranně výhodné, bylo trestné, a to i s ohledem na skutečnost, že prostituce sama trestná není.

Ze všech až dosud uvedených důvodů vrchnímu soudu nezbylo než pro vady předpokládané v ust. § 258 odst. 1 písm. b), c), d) tr.ř. napadený rozsudek z podnětu podaného odvolání obžalovaného M. a Š. zrušit a podle § 259 odst. 1 tr.ř. věc vrátit Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Výše uvedené nedostatky jsou takového charakteru, že je nelze odstranit v řízení před odvolacím soudem, neboť ten by při jejich odstraňování podstatně nahrazoval činnost soudu prvního stupně.

Vyskytne-li se v dalším řízení podle § 264 odst. 1 tr.ř. u soudu prvního stupně po zrušení rozsudku nutnost opatřit a provést ještě další důkazy, než které jsou uvedeny v tomto kasačním rozhodnutí odvolacího soudu, soud prvního stupně i tyto další důkazy opatří a provede, aby tak mohl zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností (§ 2 odst. 5 tr.ř.).

Naopak vrchní soud neshledal žádné pochybení ve výroku napadeného rozsudku pod bodem I/3), kterým byl obžalovaný M. uznán vinným přečinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 tr. zákoníku. K závěru o vině obžalovaného M. tímto skutkem dospěl krajský soud na základě úplného a formálně bezchybného dokazování. Takto provedené důkazy též logicky správně zhodnotil, takže jeho zjištění skutkového stavu ohledně tohoto skutku nevyvolává důvodné

pochybnosti (§ 2 odst. 5, 6 tr.ř.). Toto skutkové zjištění soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně a výstižně zdůvodnil (§ 125 odst. 1 tr.ř.), takže odvolací soud neměl důvod do tohoto přesvědčivého hodnocení jakkoli zasahovat. Stejně pregnantně se krajský soud vypořádal i se stěžejní námitkou obžalovaného M., že o výrobě a distribuci drog informoval policii. Ze svědeckých výpovědí příslušníků policie ČR, se kterými měl obžalovaný M. údajně spolupracovat, totiž vyplývá, že ačkoliv je obžalovaný kontaktoval ohledně výskytu drog v Týništi nad Orlicí, tuto obecnou a neformální informaci nikterak neupřesnil, takže nemohla vést k odhalení jakéhokoliv konkrétního pachatele. Rovněž tito svědci popřeli, že by obžalovanému dali svolení, aby se na případné výrobě či prodeji drog sám aktivně podílel, jak dále činil. V této odvolání obžalovaného M. napadené části rozsudku tak odvolacímu soudu nezbylo než rozhodnutí krajského soudu jako věcně správné potvrdit.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

V Praze dne 3. ledna 2013

Předseda senátu:
JUDr. Jindřich Fastner, v.r.

Za správnost:

